

2023_Anul Aurel C. POPOVICI (XIX): catedra și băncile

- așa zisele studii înalte „hautes-études! - perspectiva mântuirii grabnice?

- și-au cârpit „studiile”! - profesori absolut ignoranți?

tribunism

Catedra și băncile

Multi dintre aceștia se cred achitați de misiunea lor ...?

așa zisele studii înalte „hautes-études”

Forme și fond în cultură!

student

șagunism

Pâinea noastră cea de toate zilele

un învățat care nu are atât darul cât și voința de a fi învățător, nu va putea isprăvi nimic în instrucțiunea secundară ...

deosebim profesori comozi acasă și nu mai puțin comozi în școală: profesori absolut ignoranți, ...

Aurel C. Popovici

Dă-ni-o nouă astăzi!

profesorul de care școlarii tremură nu este profesor, ci un tiran care abuzează de încrederea ce mii de părinți o pun în înțelepciunea și tactul său, iar nu în asprimea sa condamabilă!

TRIBUNA 1884

Anul tribunistului Aurel. C. Popovici



Recomandăm profesorilor din România lectura articolului „Forme și fond în cultură” IV „Catedra și băncile”, al studentului Aurel C. Popovici; continuăm reproducerea din revista „Familia” nr. 39 (1886, 28 sept./ 10 oct.): «Deosebim mai înainte profesori cari s’au dedicat științei și pe cari lumea i consideră „învățați”. **Multi dintre aceștia se cred achitați de misiunea lor**, dacă se pot ocupa mereu cu știința respectivă, dacă se limpezesc în teoriile pedagogice, dar fără darul de a-și pune în practică învățăturile ce și le-au câștigat, fără înclinarea de a-și aplica teoriile pedagogice ce le posed. **Idea, că omul de știință, învățatul poate face numai decât și pe profesorul adevărat, este foarte greșită.** Poate cineva să se adâncească în știință, să devină un veritabil învățat, dar **dacă nu este înzestrat dela natură cu darul**, cu viul interes de a face ca și alții să poată profita real de capitalul, de știința ce posedă, dânsul este un savant, un om de știință - se poate - **dar nici decum nu este chemat a face pe profesor.** În învățământul înalt există și este întemeiată tendința de a da catedrele academice, universitare, oamenilor erudiți, celebri într’o ramură oarecare de știință, fără multă privire la chipul lor de propunere: dar nu putem înțelege faptul, că o catedră secundară se dă - une-ori - unui om absorbit cu desăvârșire de o specialitate oarecare, dar fără putință de a împărtăși și pe alții de învățătură ce posedă. Profesorii dela universități și academii sunt chemați a cultiva științele, iar din rezultatele cercetărilor lor științifice alcătuesc împărtășiri în chip de prelegeri pe seama tinerilor și oamenilor „maturi” - cel puțin așa se pretinde - pe câtă vreme profesorii

școalelor secundare sunt chemați a forma și a conduce la maturitate pe băeți, pe tineri, a-i pregăti pentru direcții ulterioare de învățământ, pentru **așa zisele studii înalte „hautes-études”**. Iată cauza de ce **un învățat care nu are atât darul cât și voința de a fi învățător, nu va putea isprăvi nimic în instrucțiunea secundară.**

O altă parte din profesori apucă cariera aceasta din motive de trai, așa, că din sublima sa misiune face un curat meșteșug pentru agonisirea pâinei de toate zilele. Unul se duce la facultatea de litere sau științe, **îndemnat de perspectiva mântuirii grabnice**, fiindcă - după cum se știe - cariera filosofică sau de profesor este cea mai scurtă, în ceea ce privește numărul semestrelor dintre formalitățile gradurilor academice. Altul se face profesor, mângâiat de gândul, că va putea duce un trai comod în ce privește munca, știind, că, aplicat odată, va avea cel mult o ocupație de 2-3 ore la zi, o ocupație aceasta, cu care te obolesc mulți profesori, punându-ți în vedere ce grea, obositoare și nemulțămitoare mai este chemarea aceasta! Altul era se face profesor din cauza lipsurilor materiale, fiind că, această carieră - pentru astfel de oameni - este cu relativ mai puține cheltueli împreună, decât bună-oară medicina, drepturile, tehnica etc. Încă altul, tinerel cum este când a mătuțit gimnasiul și amețit de un relativ succes momentan într'o materie sau alta de învățământ, **își închipuește că are să devină un esecelent profesor**; că este el sau ba, pe deplin convins în lăuntru său că are aplicări firești pentru catedră? Aceasta este altă vorbă!

Mai găsim profesori cari și-au început cualificațiunea aceasta prin a ocupa pe rând câte un post de notar comunal, măestru poștal, preot, diurnist etc. și cari în sfârșit **și-au cârpit „studiile” de astfel, încât au putut pune mâna chiar pe o catedră.**

Acum, cel ce a avut ocașiunea să se convingă în persoană pe deplin, pela universități, cum se face pregătirea în faptă, pentru cariera de profesor; cel ce a avut mereu ocașiunea a se convinge cu ochii, că din 30 de „filosofi” nu sunt 5 cari s'ar ocupa cu râvnă și stăruință cu științele ce și-au ales și ci sistemele ce trebuesc aplicate, ca în realitate și alții să poată profita din acele științe, pe acela de sigur **nu-l prinde mirarea văzând aproape nulitatea rezultatelor** ăstor-fel de pregătiri.

Articolul a continuat în revista „Familia” nr. 40 din 5/ 17 octombrie (IV): «Veniți acasă cu felurite testimonii, diplome, brevete etc **cari parte mare sunt câștigate prin fel de fel de misterii, prin licăriri de noroc** etc, tinerii profesori - din cestiune - ocupă care ici care colo, câte o catedră. Întrebăm acum, cine ce poate aștepta dela profesori cari s'au dat pe această carieră din motive ca cele înșirate mai sus, și astfel fără atragere adevărată, prin urmare fără o pregătire temeinică și acum, după așezarea lor, încrezuți cu cea mai gingașe și grea chemare, **cu educațiunea și instrucțiunea unei întregi fragede generațiuni?** Ca să fim mai bine înțeleși, vom lămuri faptul, asistând cu gândul la mai multe lecții ce se dau prin gimnasii, un lucru ce-l cunosc mai toți cari au trecut un gimnasiu, dar care la mai puțini a rămas materie de o îndelungată și serioasă judecată. Afară de profesorii adevărați, - cari merită cu atât mai multă considerație, cu cât este prea restrâns numărul loc – **deosebim profesori comozi acasă și nu mai puțin comozi în școală: profesori absolut ignoranți**, cari nu numai că nu țin seamă de nici o înaintare a științelor, dar nici resumatul acela de materie ce li s'a dat să-l propună, nu-l înțeleg cum ar trebui să-l înțeleagă dâșșii; deosebim mai departe profesori, cari știu materia mai rău decât școlarii lor și profesori cari au puțină carte, dar pe cari avantagiul acesta închipuit îi face pedanți, prin urmare **tot atâtea însușiri cari nu sunt de natură a atrage** pe băet la școală. Înainte de a ne purta gândul în mijlocul școlii, trebue să amintim obiceiul ce îl au mulți profesori de a ciunti orele de lecții, intrând - de regulă - d.e. în loc de la

8, la un sfert sau jumătate spre 9 etc. de unde rezultă că timpul învățământului din programe în practică scade cu - nici mai mult nici mai puțin - de jumătate! **Profesorul intră, iar școlarii tresar.**

Deja, tresărirea aceasta este un semn rău, efectul temerii. Dar profesorul de care școlarii tremură nu este profesor, ci un tiran care abuzează de încrederea ce mii de părinți o pun în înțelepciunea și tactul său, iar nu în asprimea sa condamnabilă. Prelegerea sa începe - după împregiurări - cu scoaterea temutului catalog și cu ascultarea unui sau a mai multor școlari. Unul răspunde (!) iar ceilalți mai respiră nițel - scăpați de-ocamdată de frigurile provocării – (...), în vreme ce profesorul ascultă. În momentele acestea se reoglinesc mai bine diferitele scăderi, deosebitele și vătămătoarele caractere ale multor profesori. Sunt profesori cari, în timp ce școlarul reciteză lecțiunea, manevrează mereu cu „notes”-ul înspăimântând din adins pe elevii lor. Unul își face - în acest timp - plimbarea de dimineață prin școală, măsurând distanța dintre ușe și vr'o eventuală fereastră. Altul are esteticul obiceiul a mai căsca din vreme în vreme, părându-i-se naivă și prea copilărească datorința de a da atențiune celor verzi uscate recitate de elevi, după chipul de propunere al profesorului.

Sunt alții cari în acest timp își fac scotelile private, alții ... citesc gazete, tai foile la cărți, scriu articole de ziare, etc.

Școlarul a isprăvit cu răspunsul, capătă - sub cele mai variate împregiurări - o notă oare-care, pentru răspunsul dat din cap, furișat din carte, șoptit de alții etc., după puțință. Urmează „propunerea”. Negreșit propunerea sau espicarea trebuie să se conformeze naturei obiectului respectiv. În faptă se și conformează propunerea naturei obiectului, dar numai sub aspectele formelor esteriore. Un profesor propune cu mult patos într'un ton de declamații, altul din contră, îndrugă ceva pe unul și acelaș ton, al treilea - mai practic - cere carte dela școlari și le cetește - drept espicare! - lecțiunea cu coada ochiului: se dau apoi lecțiunile după stereotipul „**de aci până aci**” ora a sunat, profesorul ese, școlarii saltă, strigă, râd, se bat etc, după împregiurări și dispoziții. **Că ce interes pot simți școlarii asistând de silă la astfel de prelecții își poate închipui ori cine.**

Prea ușor observă elevii că profesorul lor însuș nu e pregătit, ci espicarea ce le-o face din cutare materie - o face și dnia lui din carte, - prin urmare încep a perde confidența în profesorul lor și pe neștiute se trezește în ei gândul, că în chipul acesta înțeleg și ei materia respectivă și astfel n'au nevoie de profesor. Cumcă dar în aceste des repetite casuri toată educațiunea și instrucțiunea este numai o ficțiune, dela sine se înțelege».

(va urma)

Marius HALMAGHI

Sursa online:



În: *Tribuna*, 07 mai 2023